

I. ICCJ. Decizia nr. 2517/2011. Comercial

Categorie: [Decizii ICCJ - Secția comercială \(2011\)](#)

ROMÂNIA

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIA COMERCIALĂ.

Decizia nr. 2517/2011

Dosar nr. 6324/2/2010

Ședința publică de la 23 iunie 201.

Asupra recursului de față;

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 14 iulie 2010 reclamantul MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE " OFICIUL DE PLĂȚI ȘI CONTRACTE PHARE, în contradictoriu cu pârâta M.S. SRL, în calitate de lider al consorțiului M.S./MONTECO, a formulat acțiune în anulare, prin care a solicitat anularea parțială a Hotărârii Arbitrale a Tribunalului Arbitral, pronunțată la data de 9 iunie 2010 în dosarul nr. 15956/GZ constituit la Curtea Internațională de Arbitraj ICC Paris.

Reclamanta a formulat și cerere de suspendare a hotărârii arbitrale, până la soluționarea irevocabilă a acțiunii în anulare.

În motivarea acțiunii reclamanta a arătat că, în calitate de angajator, a încheiat cu pârâta, în calitate de antreprenor, contractul pentru executarea lucrărilor de construire a noului depozit de deșeuri de la Fețeni și refacerea, închiderea și reabilitarea rampei de depozitare de la Răureni, proiect finanțat în cea mai mare prin fonduri nerambursabile de la Uniunea Europeană.

Potrivit contractului, pârâta avea obligația de a finaliza construcția depozitului de la Feteni la data de 3 mai 2006.

Întrucât pârâta nu și-a respectat obligațiile esențiale prevăzute în contract, cauzând serioase prejudicii proiectului în ansamblu, reclamanta, în calitate de autoritate contractantă, a decis, în momentul în care erau întrunite condițiile legale și contractuale pentru a lua o astfel de hotărâre, rezilierea contractului încheiat cu pârâta.

Prin hotărârea parțială pronunțată la data de 9 iunie 2010, Tribunalul Arbitral a decis următoarele:

1. Tribunalul Arbitral are jurisdicție asupra pretențiilor Ministerului Finanțelor Publice " O.P.C.P. privind cheltuielile cu prelungirea contractului de Asistență Tehnică (178.161 Euro) și Despăgubiri (3.168.637,10 Euro);

2. MFP în € OPCP nu are dreptul să execute garanția de bună execuție a M.C. și trebuie să restituie acesteia această garanție în termen de 28 de zile de la comunicarea acestei decizii;
3. MFP în € OPCP trebuie să plătească M.C. suma de 3.550.418 Euro în termen de 28 de zile de la comunicarea acestei decizii;
4. soluționarea tuturor celorlalte aspecte, inclusiv costurile arbitrale, este rezervată a face obiectul unei decizii ulterioare a Tribunalului Arbitral.

Împotriva hotărârii arbitrale a formulat acțiune în anulare reclamantul MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE - OFICIUL DE PLĂȚI ȘI CONTRACTARE PHARE București.

Prin întâmpinarea depusă în data de 30 noiembrie 2010 intimata a invocat două chestiuni prealabile, una privind valabilitatea mandatului semnatarului acțiunii în anulare, cealaltă privind legala timbrare a cererii, ulterior renunțând la a le mai susține.

Prin aceeași întâmpinare, pârâta a mai invocat și excepția inadmisibilității acțiunii în anulare în raport cu prevederile convenției pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale, precum și în raport cu prevederile Regulamentului de arbitraj la care reclamanta a achiesat.

Prin sentința comercială nr. 160 din 10 decembrie 2010 a Curții de Apel București, secția a VI-a comercială, a fost respinsă cererea de suspendare a executării hotărârii arbitrale, ca nefondată, s-a dispus restituirea cauțiunii în cuantum de 1.526.605,29 lei achitată de către reclamantă prin OP nr. 4095 din 9 decembrie 2010, a fost admisă excepția inadmisibilității și a fost respinsă acțiunea în anulare formulată de către reclamantă, ca inadmisibilă.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut următoarele.

Părțile, potrivit contractului încheiat, au stabilit pentru arbitraj competența Curții Internaționale de Arbitraj din cadrul Camerei Internaționale de Comerț de la Paris, procedura de soluționare urmând a se desfășura în conformitate cu regulamentul de arbitraj al acesteia.

În acest sens, dispozițiile art. 28 pct. 6 din Regulile ICC stabilesc caracterul obligatoriu al hotărârii arbitrale pronunțate și faptul că se va considera că părțile au renunțat la dreptul la exercitarea oricărei căi de recurs împotriva sentinței arbitrale.

Acceptând arbitrajul Curții Internaționale de Arbitraj și implicit Regulamentul de arbitraj al acestei Curți, rezultă că reclamanta a renunțat la orice cale de contestare a sentinței arbitrale pronunțate, implicit la calea acțiunii în anulare întemeiată pe dispozițiile de procedură ale legii române.

Reclamanta trebuie să respecte forma obligatorie a clauzei compromisorii sub toate aspectele ei, ceea ce nu poate fi considerată ca încălcând dispozițiile imperative ale legii, respectiv dreptul la apărare, respectarea principiului contradictorialității și dreptul la un proces echitabil.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamantul MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE - OFICIUL DE PLĂȚI ȘI CONTRACTARE PHARE București, aducându-i următoarele critici:

Hotărârea recurată nu cuprinde motivele pe care se sprijină, cuprinzând motive contradictorii și străine de natura pricinii, este lipsită de temei legal și a fost dată cu încălcarea și aplicarea greșită a legii, fiind și nefondată.

Astfel, prima instanță nu a observat că, potrivit clauzei 1.4 și a clauzei 20.6 din Condițiile speciale ale contractului, rezultă că soluționarea litigiului în fața instanței arbitrale nu exclude sesizarea ulterioară de către părțile litigante a instanțelor judecătorești.

Recurenta susține că prima instanță a interpretat greșit dispozițiile art. 28 alin. (6) din Regulile speciale de procedură ale Curții Internaționale de Arbitraj de la Paris, din aceste prevederi rezultând doar faptul că sentința arbitrală are caracter executoriu.

De asemenea se susține că o astfel de prevedere este prevăzută și în art. 367 C. proc. civ., iar la capitolul I, procedura - pct. 1.2 din Decizia finală arbitrală parțială, se arată că legea românească este aplicabilă disputei.

Prin urmare, prezumția de la art. 28 alin. (6) este operabilă numai în ipoteza în care părțile pot renunța în mod legal la căile de atac, or, potrivit art. 364¹ C. proc. civ., părțile nu pot renunța prin convenția arbitrală la dreptul de a introduce acțiunea în anulare împotriva hotărârii arbitrale, renunțarea la acest drept putându-se face numai după pronunțarea acestei hotărâri.

La data de 27 mai 2011, intimata-pârâtă a depus la dosarul cauzei o întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului, ca nefondat.

Analizând Decizia recurată, Înalta Curte constată că recursul este nefondat, pentru considerentele ce urmează.

Recurentul-reclamant este în eroare atunci când apreciază că legea procedurală aplicabilă litigiului este legea română, făcând confuzie între normele de procedură care se aplică litigiului și normele de drept substanțial, aplicabile în cazul soluționării, pe fond, a litigiului.

Este eronată, de asemenea, și referirea făcută la așa zisa trimitere din Decizia finală arbitrală parțială, cum că legea românească ar fi aplicabilă disputei, această referire fiind făcută la normele de drept substanțial, pentru soluționarea pe fond a litigiului, nicidecum la normele de procedură, respectiv la căile de atac la care este supusă hotărârea arbitrală.

România, prin semnarea Convenției pentru recunoașterea și executarea sentințelor arbitrale străine, adoptată la New York, la 10 iunie 1958, prin Decretul nr. 186/1961, a acceptat ca norme de procedură, Regulamentul de arbitraj, astfel încât procedura de contestare a hotărârii arbitrale trebuie apreciată doar potrivit prevederilor acestui regulament.

Potrivit art. 28 pct. 6 din acest regulament (fil.57), prin prezentarea litigiului pentru arbitraj, în conformitate cu regulamentul, părțile se angajează să pună în aplicare oricare sentință, fără întârziere și se presupune că au renunțat la dreptul lor, față de oricare formă de contestare, în măsura în care o astfel de renunțare poate fi valabil realizată.

Mai mult, în raport de prevederile art. 165 din Legea nr. 105/1992, această hotărâre arbitrală apare ca fiind o hotărâre străină, situație în care regulile de procedură, inclusiv sub aspectul căilor de atac, sunt cele ale curții alese, în speța de față ale Curții Internaționale de Arbitraj ICC Paris, neputându-se invoca dispozițiile din codul de procedură român.

Prin urmare, în cauza de față nu sunt aplicabile dispozițiile codului de procedură român, aspect sub care, într-adevăr, acțiunea în anulare, analizată din punct de vedere al codului de procedură civilă român, este inadmisibilă, admisibilitatea unei astfel de acțiuni putând fi analizată doar în condițiile legislației din țara în care s-a pronunțat hotărârea arbitrală, potrivit regulamentului de arbitraj al respectivei Curți.

Având în vedere cele de mai sus, în baza art. 312 alin. (1) C. proc. civ., Înalta Curte va respinge recursul, ca nefondat.

În baza art. 274 C. proc. civ., recurentul-reclamant va fi obligat la 13020 lei cheltuieli de judecată către intimata-pârâtă.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DECIDE

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de reclamantul MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE - OFICIUL DE PLĂȚI ȘI CONTRACTARE PHARE București împotriva sentinței comerciale nr. 160 din 10 decembrie 2010 pronunțate de Curtea de Apel București, secția a VI-a comercială.

Obligă pe reclamantul MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE - OFICIUL DE PLĂȚI ȘI CONTRACTARE PHARE București la plata cheltuielilor de judecată, în sumă de 13020 lei, către intimata-pârâtă SC M.S. SRL București.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședința publică, astăzi 23 iunie 2011.

Detalii: <http://legeaz.net/spete-drept-comercial-iccj-2011/decizia-2517-2011>